

РЕШЕНИЕ

№ 481

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 12.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11383** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба от 11.11.2024г. на О. П. Л., гражданка на Н., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], с адрес в България в [населено място], срещу Решение № 10564/08.10.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за неправилност и необоснованост на решението на административния орган, като се твърди, че административният акт не отговаря на материалния закон, като е постановен при нарушение на административнопроизводствените правила. Жалбоподателката твърди, че при постановяване на решението не са взети предвид фактите, довели до напускането на страната по произход Н.. Твърди, че въпреки указанията на АССГ в Решение №5612/18.09.2023г по адм. дело №10997/2022г. по описа на АССГ, по време на последвалото интервю на жалбоподателката са задавани въпроси, свързани с наличието или липсата на лични заплахи, като е игнориран факта, че тя е жертва на терористичен акт, макар да не е било заради политическо мнение или на религиозен принцип. Сочи, че е игнориран доклада за оценка, изготвен от психолог за наличие на тежка депресия. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява

становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.11.2018 г. О. П. Л. е подала молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД-09-1753/26.11.2018 г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.184/

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 179/.

С решение № 151293/26.02.2019г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. След обжалване, с решение № 1500/02.03.2020г. на Административен съд София-град, постановено по адм.д. № 3422 по описа на съда за 2019г., жалбата е отхвърлена. С решение № 13817 от 09.11.2020г., по адм.д. № 3393/2020г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила.

С последваща молба рег. № УП-20181/17.09.2021г. О. П. Л. отново е сезирал органа с искане за закрила. Като ново обстоятелство е посочено образувано пред АССГ адм. дело № 3143/2021г, което е висящо и по което страна е малолетната ѝ дъщеря О. П. Н., представлявана от нея. Към молбата са приложени нови доказателства относно личната ѝ бежанска история и такива относно нововъзникнали обстоятелства за ситуацията в Н..

С решение № 32-ОК/01.10.2021 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ – МС, на основание чл. 76б, ал.1, т.2 ЗУБ, не е допуснал до производство по международна закрила последващата молба на О. П. Л., подадена с рег.№ УП-12863/04.10.2019 г.

С Решение № 6840/19.11.2021 г. по адм.д.№10263/2021г. на АССГ, влязло в сила като необжалваемо, е отхвърлена жалбата срещу решението. Съдът е възприел тезата на административния орган за липса на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение или страната на произход на кандидата, които да обусловят допустимост на последващата молба. Относно представените доказателства съдът е посочил, че са разгледани при предходното съдебно разглеждане на първата молба за закрила.

Жалбоподателката подава трета по ред молба за международна закрила вх.№ УП-20181 от 12.10.2022 г., в която твърди, че са налице нови обстоятелства относно личното ѝ положение и страната на произход. Към молбата прилага становище от психолог, психотерапевт от 07.09.2022г.

С Решение № 44-ОК/01.11.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ третата по ред, молба вх.№УП-20181/12.10.2022 г. не е допусната до производство за международна закрила на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ.

О. П. Л. обжалва Решение № 44-ОК/01.11.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ,

като съдът с Решение №5612/18.09.2023г. на АССГ, 6-ти състав е отменил решението на административния орган и е върнал реписката на административния орган за ново произнасяне по молба за международна закрила на Л. О. П. с вх. № УП-20181 от 12.10.2022 г. при съобразяване на указанията, дадени с настоящото решение.

В административно производство е проведено интервю с жалбоподателката на 29.02.2024г. По време на интервюто тя е заявила, че от 5 години и 4 месеца е в България със семейството си, като е заявила, че за този период е работила общо за период около 3 месеца, като не работи защото има високо кръвно, голямата и дъщеря е започнала работа, а малката и дъщеря ходи не ходи на училище. Излага твърдения, че е живяла в Б., Н., не помни какво образование има, не е членувала в политическа партия или организация, принадлежи към племе ишан, но не знае колко е голямо, то е от район Е., не е имала проблеми заради етническа принадлежност, християнка е по религия, като твърди, че мюсюлманите не харесват християните, не е имала проблеми с религията в Н.. Като причина за напускане на Н. твърди, че е заради Б. Х., които дошли и бомбардирали дома и, по времето, когато е била бременна в седми месец и детето и е починало, като и е помогнал „отец от църквата“, след което през 2018г е подала молба за виза в България, в Н. загубила три деца, след което започнала да има психически проблеми и високо кръвно. Посочила е, че не е имала обществени мероприятия относно религията, тъй като „това е голям риск“, не е имала политическо мнение и не го е изразявала, не е ходила на митинги и протести, не е говорила по медиите. Посочва, че в Н. няма добри лекари, които да я излекуват, през 2023г е изгубила дете по време на бременност, в България посещава само личния си лекар, но не купува предписаните и лекарства, няма медицински документи, тъй като личния и лекар отказва да ги напише, ходила е на психолог преди две години. Относно възможността за връщане в Н. твърди, че е невъзможно, тъй като е заявила, че дъщеря и е лесбийска и търсят съпруга и заради фамилията му, не са и отправени лично на нея заплахи в Н., не и е оказвано насилие, няма други нови обстоятелства за личното и положение или за държавата и по произход.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 24/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Федерална република Н. от 21.08.2024г.

С решение №10564/08.10.2024г. на Председателя на ДАБ при МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, предмет на настоящото дело.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявленията от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение

или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на Н., самата жалбоподателка не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

С оглед на всичко изложено съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Н., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателката, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав възражението, че не е обсъдена задълбочено бежанската история на жалбоподателката е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на общественно-политическа обстановка в Н. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. Обжалваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия,

националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт и в този смисъл възраженията в жалбата в тази насока са неоснователни. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело C-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Административният орган е взел предвид данните от справката за Н., но правилно е приел, че цялостната оценка на ситуацията в страната не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт.

В оспорваното решение в контекста на справката за Н. е разгледана и обсъдена подробно възможността за установяване на нигерийската гражданка в държавата и по произход, но в населено място, различно от това, в което е живяла /гр. У./. В тази връзка е посочено, че в града има полицейски участък, който следи за реда и закона в града, има болнични и родилни заведения, в града живеят, както християни, така и мюсюлмани, като броят на християните е по-голям, а отделно от това инициатива „Грижа за здравословен живот“ помага на бедни семейства да плащат наем за къща, като е посочено, че Конституцията на страната предвижда свобода на вътрешно движение, пътуване в чужбина и като цяло властите зачитат тези права., като в тази част групировката Б. Х. не е активна.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице

основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 11.11.2024г. на О. П. Л., гражданка на Н., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], с адрес в България в [населено място], срещу Решение № 10564/08.10.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: